

uafbrudt beffæstiget sig med dette Omne, og Resultatet har været Loven af 1876, som gav ubtømmende Regler paa hele dette Omraade. Efter at dette var fæstet, syntes der at være stærk Opfordring for andre Regjeringer til at følge dette Exempel, hvilket ogsaa har fundet Sted, men det har hidtil ikke ledet til synderlig vinfaldende Resultater. I Lydsland fremkom i 1877 en Lov om Undersøgelse af Grundene til Søulykker, og i Sverrig-Norge har man nedsat en Kommission, som har afgivet en Betænkning, men videre blev Sagen heller ikke bragt frem der. Her i Landet har Interessen for dette Anliggende vedligeholdt sig, jeg kan sige næsten upvækket og levende til dette Dødblik, ikke blot gennem Forespørgsler og Opfordringer i Rigsdagen især i det andet Thing, men man har ogsaa set, at denne Interesse har givet sig tilkjennde paa anden Maade, navnlig i Pressen. I 1876 blev der af Indenrigsministeriet nedsat en Kommission, hvis Op-gave det skulde være at tage disse Forhold under Overveelse og afgive Betænkning derom. Denne Kommission afgav i Løbet af 1878 et Forslag til en Lov om Oprettelse af særlige Net-ter til Undersøgelse af Grundene til Søulykker m. m. Dette Forslag gav Anledning til Overveelse mellem Justitsministeriet og Indenrigsministeriet. Lovfor- laget frembyd ikke liden Tvivl med Hensyn til dets Hensigtsmæssighed og Gjennemførlighed, og der blev gennem Justitsministeriet fra samtlige Retsbetjente indhentet Oplysning om, hvorvidt man troede, at der paa de forskjellige Steder var de fornødne Kræfter tilstede til at kunne tiltræde Retterne. Det viste sig da af de indkomne Er- klæringer, at Retsbetjentene paa mangfoldige Steder tvivlede om, at der fandtes kyndige Mænd, som kunde tiltræde Retterne, men der var ogsaa andre Punkter, hvor Lovforslagets Bestemmel- ser havde vaakt ikke ringe Tvivl om deres Hensigtsmæssighed. Forhandlingen om og Under- søgelsen af Forholdene i denne Anledning ere endnu ikke endte, og skjønt et saadant Forslag, som jeg haaber, vil komme frem i en eller anden Form, saa maa det dog staa tilbage for nærvæ- rende Lovforslag, som jeg tillægger langt større Betydning for Dødblikket. Foraa vidt som en en- kelt eret Taler har ment, at det andet Lovfor- slag maatte fremkomme først, blandt Andet for at afgive saadanne statistiske Oplysninger, som man kunde ønske ved Afvæltelsen af nærværende Lov- forslag, da tror jeg, at det er fuldkommen rig- tigt, hvad der alt er ubtalt, at, hvis det nærværende Lovforslag skulde være holdt tilbage, indtil statistiske Oplysninger paa denne Maade kunde erhverves, saa vilde det have havt lange Udsigter med vore Foranstaltninger mod Brugen af usødygtige Skibe. Uagtet saaledes hele dette Anliggende har vaakt levende Interesse herhjemme, saa har det dog paa den anden Side ikke kunnet være Andet, end at Tanken om en

Lov som den foreliggende ogsaa har mødt nogen Modstand. Det er jo let forklarligt, at de Rhe- derier, som hidtil have ført deres Virksomhed paa en hensynsfuld Maade, som have gjort, hvad de kunde for at holde deres Skibe i god og sødygtig Stand, og som hverken i den ene eller den anden Henseende have givet Anledning til Klage, ikke kunne føle sig saa særdeles vel stemte overfor en Lov, som sætter dem under offentlig Tilsyn. Dette kan jeg saa godt begribe, og at de, som jeg haaber meget færre Rhederier, som have ladet sig det være magtpaaliggende at gøre sig meget stor Fortjeneste ud af deres Bedrift uden at tage Hensyn til Skibsfartens Sikkerhed, have endnu Mere at indvende imod denne Lov, er jo Noget, som er endnu lettere forklarligt; men i Virkeligheden tror jeg, at denne hele Sag har Sympathien for sig, og Begjæringerne om at faae Loven fremsat have været saa stærke, at det var en Pligt for Regje- ringen at fremsætte den.

Ligesom det altsaa forekommer mig, at der maa være fuld Foranledning til at fremsætte Lov- forslaget, tror jeg, det vil findes og erkjendes ved nærmere Undersøgelse, at Hovedbestemmelserne ere nogenlunde vel begrundede. Jeg lægger Vægt i dette Lovforslag fornemmelig paa det første Udsnit, og da i særdeleshed paa §§ 1 og 2, og naar nu § 1 bestemmer, at ethvert dansk Skib i hvil- ken som helst Fart, være sig Seilskib eller Damp- skib, er med Hensyn til dets Sødygtighed under- kastet det Offentliges Tilsyn, saa tror jeg, dette er en Sætning, som baade er klar i sit Indhold og er i fuld Overensstemmelse med vor øvrige Lovgivning. Det er en almindelig Bestræbelse gennem vor Lovgivning at værne om Menneskers Liv og Sundhed, hvor der er Leilighed dertil, derom vidne mangfoldige Lovbestemmelser. Jeg behøver kun at henvise til Loven af 24de Marts 1875 om Brugen af Dampskibe, især til Be- stemmelserne, som angaa Passagerdampskibe, Be- stemmelserne om Forsigtighedsforanstaltninger med Hensyn til Dampkedler i det Hele taget, og paa andre Omraader, til, at man søger at værne om Helbred og Sundhed, for Exempel ved Tilsyn med Børns Anvendelse i Fabrikker og til Lovgivningen med Hensyn til Byggeforetagender og med Hensyn til sanitære Foranstaltninger; kort sagt, paa mange forskellige Omraader er det en human Bestræ- belse, der gaar igjennem vor Lovgivning at værne om Befolkningens Sundhed og dens Liv. Og nu tør jeg antage, at det ikke vil kunne modsiges, at her foreligger en Virksomhed, som mellem Klar og Dag kræver de fleste Offre af Menneskeliv. Be- synderligt skulde det være, om Lovgivningen netop paa dette Omraade skulde trække sig tilbage og mene, at Tilsyn og Kontrol her var uforsødent. Det vilde ganske vist være i fuldstændig Over- ensstemmelse med, hvad der forøvrigt er gjældende i vor Lovgivning, om man fremdeles som hidtil vilde overlade til Rhederierne fuld Frihed til at